

[Hans Rasmussen.]

inde på den betragtning, at konflikter er utilladelige indenfor det moderne samfund og indenfor den moderne produktion, vil jeg bede de ærede ordførere prøve på at anlægge en almindelig vurdering overfor det antal strejkedage, der forekommer og er forekommet i dette land. Danmark er efter den statistik, vi har, det af de demokratiske lande, som har det mindste antal konfliktidage. Da jeg forstår, det ligger de ærede ordførere meget på hjerte, at vi spilder det mindst mulige antal arbejdsdage, vil jeg bede dem om at se på arbejdsløshedsstatistikken. Det ville måske være rimeligt, om vi i det høje ting i forbindelse med den høje regering var i stand til at klare arbejdsløshedsspørgsmålet, for vi ved, at arbejdsløsheden er en kræftsvulst på vort samfund, og at mange mennesker lider derunder. På dette punkt erklærer vi vor velvilje og er parate til samarbejde.

Det er iøvrigt for mig at se en noget ejendommelig fremgangsmåde, statens forligsmand har anvendt ved at kræve løbende konflikter suspenderet, medens parterne tager stilling til mæglingforslaget.

Når det ikke lykkedes De samvirkende Fagforbund og organisationerne under de første partsforhandlinger og senere under forligsmandens medvirken at frembringe et forhandlingsresultat, som man fra arbejderside kunne sende til afstemning blandt medlemmerne, skyldes det i høj grad den afvisende holdning, som Dansk Arbejdsgiverforening allerede havde lagt op til ved sin erklæring til offentligheden i slutningen af oktober måned sidste år. Havde der foreligget et forhandlingsresultat som det, der nu fremtræder, selvom vi kunne have ønsket det bedre, så havde stillingen været en ganske anden; et sådant resultat ville afgjort være blevet forelagt fagbevægelsens medlemmer til vedtagelse eller forkastelse. Fagbevægelsen så sig imidlertid nødsaget til, da mæglingen ikke længere var mulig, at etablere de allerede varslede og dermed bebudede arbejdsstandsninger i overensstemmelse med de fremgangsmåder, som er almindeligt anerkendt indenfor vort demokrati. Vi kan fra fagbevægelsens side udtrykke vor tilfredshed med det initiativ, den højtærede statsminister tog til, at par-

terne kom sammen igen, og at dette endte med et mæglingforslag.

Fra arbejderside må vi i høj grad beklage de meget udæskende udtalelser, der er blevet fremsat i radioen fra både det konservative folkepartis og fra venstres side overfor fagbevægelsen og dens tillidsmænd, udtalelser, som efter vor opfattelse alene havde et politisk sigte uden hensigt at søge frem til en realpolitisk løsning, og som ikke i mindste måde bidrog til at skaffe ro på arbejdsmarkedet. Arbejderbevægelsen og arbejderklassen i dette land er en stor part af befolkningen, og jeg tror, det heldigste, vi kan gøre, er at være med til at skaffe ro særlig i afstemningsøjeblikket, hvor vi står overfor at skulle træffe afgørelse om nye overenskomster. Danmark hører til blandt de stater, hvor demokratiet gennem årtier er blevet grundfæstet, og selvom statsmagten ved enkelte lejligheder har grebet ind i forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere, har det dog været fagbevægelsens indtryk, at man i alt fald indtil nu ikke fra lovgivningsmagts side ville bane vej for ensidige lovforanstaltninger, der først og fremmest tog sigte på at binde arbejderne uden hensyn til de fortjenester, som erhvervsindehaverne kunne indtjene. Jeg kan give min fulde tilslutning til det, der i så henseende er blevet oplyst; de statistiske oplysninger ligger jo klart for hele befolkningen og viser, at erhvervslivets forskellige virksomheder i året 1955 har haft en indtjeningssevne, som man ingen sinde i historien har set magen til. Derfor kan der ikke være nogen rimelig grund til at fortænke fagbevægelsen i at anlægge en politik, hvorigennem man søger at opnå en mere rimelig og efter vor opfattelse bedre fordeling af produktionsresultatet.

De sidste bemærkninger har jeg gerne villet understrege, selvom jeg meget godt kan se, at de i den foreliggende situation ikke har nogen egentlig værdi, for nu er det altså lykkedes at frembringe et mæglingforslag, som parterne fordomsfrit skal tage stilling til. For mit vedkommende synes jeg imidlertid, og jeg har dog været med i fagbevægelsen gennem nogle år, at det er en noget usædvanlig fremgangsmåde, at statens forligsmand henstiller, at konflikterne skal suspenderes, inden parterne